

INGET ÄR FÖRBJUDET DÄR

Av Jenny Fornell

Jag fick ett paket med posten för ett tag sedan, men jag har inte öppnat det ännu. Det är ett sådant där mörkgult, vadderat kuvert som är förseglat med brun packtejp.

Jag har tråkigt. Temperaturen har de senaste nätterna krupit under nollstrecket, och på mornarna ligger det ett tunt istäcke på gatans vattenpölar. Det är med ens mörkt när jag går och lägger mig och lika mörkt när jag ska upp igen. Det är som att trampa runt i evigt mörker. Ni vet vad jag menar.

Jag kan lika gärna öppna det. Paketet har ingen avsändare, men det gör inget för jag känner igen handstilen. Inuti ligger ett kassetband, nittiominuters. Omslaget är tomt. Det står inget på den lilla remsan heller, varken på A- eller B-sidan. Jag sätter bandet i stereon och väntar. Det surrar och skrapar, men ingenting hörs. Bandspelaren ger ifrån sig ett svagt knaster och jag hör hur de små kugghjulen på kassetten snurrar runt. Fortfarande ingenting.

Plötsligt hörs en svag ton, ett intro jag känner igen... Jag ler lite åt att jag instinktivt vet att "Du är religion" kommer som andra låt.

Vi hade just kommit hem och slängt väskorna i hallen, sparkat av oss skorna och stängt igen dörren till mitt rum. Än så länge var lägenheten tom, men snart skulle resten av familjen komma hem.

Det här var den bästa stunden på dagen. Det tyckte vi båda två. Egentligen skulle vi väl plugga något; engelska glosor, historia eller samhällskunskap, men det blev liksom aldrig av. De där eftermiddagarna var vår frizon då vi kunde kasta av oss skolans måsten och flytta in i den där andra världen. Du hade för det mesta med dig ett nytt band, avspelat från någon av bibliotekets skivor eller radions listprogram. Tyckte jag om det kopierade jag av det, på dubbel hastighet.

Medan bandet gick gjorde vi inget annat än att lyssna. Hopkurade på min säng lät vi musiken skölja över oss, leta sig in i våra sinnen och beröra oss. Efteråt pratade vi inte heller egentligen, inte om vad vi hade varit med om eller vad vi hade tänkt. Sa vi något var det korta kommentarer om att det snart var dags att köpa nya band eller diskuterade om det var snyggast med stora eller små bokstäver på omslaget. Jag gillade stora bokstäver. Du höll på de små.

När min familj började komma hem, tog du tyst på dig skorna, högg väskan och jackan och försvann.

Det är länge sedan jag tänkte på de där eftermiddagarna. De har, liksom så mycket annat, försvunnit genom åren. Jag har faktiskt inte tänkt på dem alls de senaste tjugo åren, inte förrän i fredags. När bandet är slut vänder jag på det för att lyssna på den andra sidan. I början är det samma skrap och knaster som tidigare. Sedan kommer den..., din röst.

Jag minns uppropet i sjunde klass. Runt omkring mig satt välbekanta ansikten, men ett av dem hade jag inte sett förut. Det var du. På något sätt skiljde du dig från resten av oss. Det var inte håret, inte kläderna, inte den låtsade attityden av att du var oberörd inför alla dessa nya personer. Det var din röst jag fastnade för, din mjuka, melodiska röst som redan brummade på bastonerna. Jag vet att jag blev kär i dig den där dagen när du, precis som vi andra, sa "Ja" när ditt namn ropades upp. Hur det sedan kom sig att vi hamnade bredvid varandra på alla lektioner utom tyskan, som du inte läste, vet jag inte. Det bara blev så.

På gymnasiet kom vi ifrån varandra. Jag valde att gå privat inne stan och du stannade kvar i kommunens skola. Jag vill inte säga att vi växte ifrån varandra, det är ett så intetsägande intryck. Snarare blev det så att vi kom att umgås i olika kretsar som inte hade så mycket, om egentligen något, med varandra att göra. Vi pratade i telefon då och då, speciellt på lördagarna efter att Tracks-listan hade presenterats. Ibland kom du förbi, alltid med något du ville att jag skulle lyssna

på, men riktigt som förr var det inte. Jag såg dig vid bussen emellanåt, vi nickade och vinkade lite.

Bandet rullar vidare. ”Veckans... nummer... ett!”. Du gör dragningen, det låter precis som förr, och låter tungan rulla mot gommen och rösten stiger för att avslöja vem som intagit förstaplatsen. Jag lutar mig tillbaka i fåtöljen, sluter ögonen och bara lyssnar. Jag får vänta. Du avslöjar det inte. Istället bryter du av med ditt karakteristiska fniss. Det börjar som ett bubblande långt ner i bröstet för att sedan ta sig upp genom din kropp, över läpparna och ut i rummet, ut genom mina högtalare. Jag trycker så hårt på stoppknappen att fingret slinter när det studsar tillbaka. Fnissandet klipps tvärt av. Mina kinder är våta av tårar.

Du tog inte studenten, i alla fall inte som jag kommer ihåg. Men du dök upp ett kort tag hemma hos mig när det var min tur. Du stod i dörröppningen till mitt rum och lutade dig nonchalant mot dörrposten med en tallrik kassler och potatissallad i handen. Champagneglasets hade du ställt ovanpå bokhyllan. ”Grattis”, sa du och tog en tugga till. ”Vad ska du göra nu då?”, fortsatte du och petade i dig det sista på tallriken. ”Vet inte”, svarade jag. ”Sommarjobba på verket som vanligt, sen får jag se.” Du fumlade med något i kavajfickan och fick fram ett litet, rektangulärt paket. Det var till och med krullade snören runt om jag inte minns fel. ”Det är inget viktigt”, sa du snabbt. ”Jag måste gå nu. Fler studenter som väntar.” Vi gav varandra en lätt kram och sedan försvann du ut på gatan. Jag stod kvar med det lilla paketet i handen, fingrade på det, och lade det sedan på skrivbordet. Av någon anledning fick ditt paket ligga kvar där hela sommaren. Jag var på väg att öppna det flera gånger med det var alltid något som kom emellan. Det var för tungt att få dina drömmar, dina känslor, förpackade och levererade. Jag försökte glömma bort att jag hade fått det över huvud taget.

Fast jag öppnade det faktiskt till slut. Varför det blev just den dagen, i det ögonblicket, har jag glömt. Men jag minns att jag blev sittande med kassetten i handen. Du hade noggrant plitad ner alla artister och låtar, med stora bokstäver. Artisterna stod i rött, låtarna i blått. Det var en sak vi var rörande överens om: att det var klart snyggast att varva färger. Det blev tydligare så. För ovanlighetens skull kände jag igen låtarna, varenda en. Du hade gjort ett blandband med alla mina favoritlåtar sedan sex år tillbaka. Hur du fick tag på allihop vet jag fortfarande inte. Det måste ha tagit tid, lång tid.

Jag reser mig upp och sträcker mig efter den slitna gamla skokartongen och sätter mig ner igen med kartongen i knät. Jag behöver inte öppna den. Mitt studentband finns där, det vet jag. Det är fortfarande ospelat. Omslaget har inte, som hos de andra kassetterna i lådan, blivit vikt i kanterna efter att ha plockats i och ur fodralet flera gånger om.

Fast jag inte vill, trycker jag på play för att se hur du har valt att avsluta bandet som nu sitter i stereon, det sista band du någonsin kommer att ge mig. Fnisset övergår snabbt i ett kvidande, ett smärtsamt ensamt ljud som får mig att vilja hålla för öronen, stänga ute det där ljudet som jag inte förstår. Det blir nästintill olidligt när din varma bas går över i ett tunt, ylande tjut som blandas med kassettdäckets gnisslande. Ylandet slutar lika tvärt som det började. Du hickar till och det hörs att du snorar lite.

Annonsen i fredagens tidning var blygsam, såg nästan förskrämd ut bland de långsmala ramarna med sitt virrvarr av duvor och dikter, fotbollar och ändlösa rader av fäder, mödrar, syskon och vänner. Ditt namn, en kort rad av någon poet som varken du eller jag skulle känna igen namnet på, och din mammas namn längst ner.

Ingen orsak till varför. Bara att.

Nu kommer den, låten som säger allt det där varken du eller jag kunde, vågade eller ville säga. Sakta, sakta höjer jag volymen tills det inte går längre.

Jag vet hur lång tid det kommer att ta: 2.42.